

РЕШЕНИЕ

№ 261

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 18 март 2014 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на деветнадесети февруари през две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря В.Х. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Иванова **КНАХД №25** по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Е.Б. *** против решение №808 от 31.10.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №894 по описа на съда за 2013 г.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление №1618/13 от 25.04.2013 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ („ПП“) при ОД на МВР – Перник издадено срещу Е.Б.В., ЕГН *****, *** за нарушение по чл. 5, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 7 от ЗДвП е определено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв., както и за нарушение по чл. 103, предл. 2 от ЗДвП, за което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП са наложени административни наказания „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 3 (три) месеца и „глоба“ в размер на 100 (сто) лв.

Жалбоподателят твърди, че решението на първата съдебна инстанция е незаконосъобразно. Излага доводи срещу неговата валидност и допустимост, както и че същото е постановено при съществени процесуални нарушения и в нарушение на закона. По същество твърди, че по делото не са налице годни доказателства, които безспорно да сочат извършителя и факта на нарушението, тъй като не било безспорно установено кой е бил водача на МПС, какво е изпреварил същия и изпреварване ли е действието или заобикаляне, как точно е осъществено навлизането в насрещното движение и доколко ясен за водача е бил подадения сигнал за спиране от страна на контролните органи. От касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна инстанция. Пред съда жалбоподателят се явява лично и заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – ОД на МВР – Перник, сектор „Пътна полиция“, пред съда не изпраща представител и не дава становище във връзка с жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд - Перник, касационен състав, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, обсъди доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото и извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от страна в производството пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което следва да бъде разгледана по

същество. Пред касационната инстанция писмени доказателства във връзка със сочените основания за обжалване на решението на районния съд не са представени.

Неоснователно се оплаква жалбоподателят, че решението на първата съдебна инстанция е невалидно. Обжалвания съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите, ведно с диспозитива на атакувания съдебен акт, личи ясно и безпротиворечиво волята на съда защо процесното НП бива оставено в сила.

Без основание е оплакването на жалбоподателя и относно недопустимост на решението на районния съд. Провереният съдебен акт е допустим, тъй като съдът се е произнесъл по отношение на обжалваното НП, след като е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване, поради което не са били основания за оставянето му без разглеждане. Не се споделят доводите на жалбоподателя, че по делото е конституирана ненадлежна страна, тъй като видно и безспорно е, че като ответник по жалбата пред първата съдебна инстанция е конституирана ОД на МВР – Перник, сектор „Пътна полиция“, чийто началник е издател на процесното НП, оправомощен съгласно заповед №Із-1745/28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи. Не се приема за основателно и оплакването на жалбоподателя, че районният съд е потвърдил наказателно постановление с номер, различен от номера на това, с което е определено да бъде административно наказан. Относително неточното изписване на номера на наказателното постановление, в частта му, съдържаща посочване и на годината на неговото издаване, при положение че датата и годината на издаване на процесното НП са надлежно вписани, не е така съществен порок на решението на първата съдебна инстанция, което да е самостоятелно основание за неговата отмяна. Горното важи и по отношение възражението за наименованието на административнонаказващия орган.

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя, че решението на първата съдебна е постановено в производство несъобразено с процесуалните правила за неговото водене.

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник е приел за безспорно от фактическа страна, че 16.04.2013 г. със съставяне за акт за нарушение, срещу Е.В., в качеството му на водач на моторно превозно средство (МПС) по смисъла на ЗДвП, е образувано административнонаказателно производство за това, че на 14.04.2013 г. в с. Драгичево, община Перник по път Е79, км. 285+700, срещу бензиностанция „Танакс“, в посока гр. София – гр. Перник във време на управление на МПС не съобразява поведението си с пътен знак В24 и пътна маркировка М15, като извършва изпреварване посредством навлизане в насрещната лента за движение, с което създава опасност за участниците в движението. След подаден със стоп палка сигнал за спиране от страна на контролни органи на сектор „ПП“ към, ОД на МВР - Перник, водачът не спира, продължава движението си и увеличава скоростта.

При така установеното по фактите районния съд, при извършваната проверка за законосъобразност на производството по налагане на административно наказание и актовете, обективирали същото, е приел от правна страна, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на посоченото за нарушител лице, които да са основание за отмяна на процесното НП на това основание.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за „особена същественост“ на липсата на посочени в процесния АУАН единен граждански номер (ЕГН) и постоянен адрес на свидетеля вписан в същия. Изискването за посочване на **точен** (но не и постоянен) адрес на свидетел по акта и ЕГН са с цел невъзпрепятстване идентифицирането на последния, с оглед същият надлежно да може да бъде откриван за нуждите на разследването преди издаване на наказателно постановление, както и за нуждите на съдебното следствие. Безспорно в случая е, че Златко Иванов Асенов – служител в ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“, група „Престъпления по пътищата“,

редовно призован и то от посочения в акта адрес, се е явил се като свидетел пред първа съдебна инстанция. С оглед това, дори да е допуснато процесуално нарушение същото се явява **особено несъществено** предвид факта, че не се е отразило на правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице.

Твърдението на жалбоподателя, че процесното НП е издадено преди изтичане на срока по чл. 44 от ЗАНН също е без основание. Актът за установените нарушения е съставен на 16.04.2013 г., предявен и връчен на нарушителя на същата дата. Тридневният срок за писмени възражения срещу същия е изтекъл на 19.04.2013 г., а НП е издадено на 25.04.2013 г.

Без основание е и оплакването на касатора за неспазване правилото на чл. 52, ал. 2 от ЗАНН. В акта се съдържа разписка за неговото връчване, подписана Е.В. с дата 16.04.2013 г.

Абсолютно неоснователни са оплакванията на жалбоподателя, че в НП не се съдържали достатъчно данни, индивидуализиращи самоличността на лицето, за което се твърди, че е нарушител, тъй като същите се отнасяли до „наказаното лице“.

Опитите на посочено за нарушител лице да се освободи от административнонаказателна отговорност посредством абсурдно тълкуване на относимите законови процесуални и материалноправни норми, не са основание за отмяна на постановен съдебен акт, но в хода на касационната проверка на атакуваното съдебно решение се констатира допуснати нарушения на установените в ЗАНН правила за налагане на административни санкции. Касационната инстанция не споделя изложените аргументи в жалбата, но намира, че при произнасянето си районният съдия не е отчетел допуснати пропуски от АНО от категорията на съществените, които са опорочили административно наказателната процедура.

АУАН е съставен при допуснато нарушение на чл.40 от ЗАНН. Деянието е извършено на 14.04.2013 г., а акта е съставен на 16.04.2013 г. Разминаването в датите би било оправдано с оглед обстоятелството, че нарушителя „не се е подчинил на подаден сигнал със стоп палка“ и не е спрял, поради което е било необходимо технологично време за установяване на неговата самоличност, но няма доказателства в административно наказателната преписка, че АНО е предприел действия в тази насока. Видно е само, че за извършеното нарушение е съставен акт два дни по късно, в ОД на МВР гр.Перник - място различно от описаното, като място на извършване на нарушението. За това как и защо се е стигнало до ангажиране на отговорността на нарушителя два дни след извършване на нарушението не са приложени доказателства. Не е ясно и как е установено, че Е.В. е управлявал лекия автомобил, който не се е подчинил на подадения сигнал от пътните полицаи.

При извършване на нарушението водачът не е спрял, полицаите не са имали контакт с него. От показанията на актосъставителя и свидетеля по акта пред въззивния съд не се изяснява как е установен водача на МПС. Свидетелят Владимир Сарафски, твърди, че на място е съставен АУАН, но не си спомня как е спрял водача. Твърди че поддържа констатациите по него, но те са в противоречие с изявленията му. Другият разпитан свидетел безспорно установява само, че е подписал АУАН. Въз основа на така събраните гласни доказателства неправилен е извода на съда, че „деянието е наистина консумирано към датата на констатиране на нарушението“. Констатирано е, че управлявания автомобил е собственост на Валентин Александров Драгомиров. Липсват доказателства в административно наказателната преписка, от които да е видно по каква причина е потърсено и санкционирано лицето. По делото е факт и декларацията по чл. 188 от ЗДвП, направена от Е.В. на 16.04.2013 г., в която е посочено че автомобилът с който е извършено нарушението е управляван от него. В декларацията е вписан точен час 11.23 ч. , така както е вписано и в АУАН. Точността на отбелязване на времето, навежда съмнения, че декларацията е съставена за нуждите на АНО, в подкрепа на твърденията, че касатора е извършил вмененото му нарушение..

Както правилно е отбелязал въззивният съд: „следва да съществува правно единство като описаното като нарушение текстово и цифрово в акта и НП“. Въпреки това не е отчетено разминаването между посоченото в АУАН нарушение и това за

което жалбоподателя е санкциониран в НП. В АУАН са посочени разпоредби, които не фигурират в НП, като и описаното деяние не съответства на посочената като нарушена законова разпоредба.

Мотивиран така, настоящият съдебен състав намира, че в административното производство по издаване на НП, а така също и в производството пред съда, не са събрани достатъчно и категорични доказателства, които да установяват безспорно факта, че на конкретно посочената дата е извършено на нарушение от лицето чиято административно наказателната отговорност е ангажирана.

Касационният състав счита, че не следва да връща делото за ново разглеждане с цел събиране на доказателства и установяване по безспорен начин на фактическата обстановка. Дори и да бъде установена тя пред въззивната инстанция, това не може да санира незаконосъобразното НП.

Предвид горните изводи настоящият касационен състав намира, че Районен съд – Перник, като е потвърдил процесното НП без да се съобрази с посочените по горе нарушения при ангажиране на административно наказателната отговорност на касатора е постановил съдебен акт, който подлежи на отмяна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК **Административен съд – Перник, касационен състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение №808 от 31.10.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по н.а.х.д.№894 по описа на съда за 2013 г.,като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление №1618/13 от 25.04.2013 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Перник издадено срещу Е.Б.В. *** за нарушения на Закона за движението по пътищата.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

**ЧЛЕНОВЕ: /п/
/п/**